

په تیتوسا - پولسے کاگد

په تیتوسا پولسے کاگدے پجار

١ چه پولسئ نيمگا، من پولس که هداي هزمتکار و ايسا مسيهئ کاسدے آن که هداي گچين کرتگيناني ايماننا مهتر بکنان و آياني راستيئ زانتا ديما بران، هما راستي که ديم په هداثرسيا رهشون بيت. ٢ اے زانت مارا ابدمانين زندئ اميتا دنت و هدا که دروگ نبندينت، آيا هم چه ازلا اے ابدمانين زندئ واده کرتگ. ٣ مئ رگينوکين هدايا، وتي هکمئ برکتا، اے پئيگامئ جار جنگئ زمه واري منا داتگ و اے پئما وتي هبري په وهد زاهر کرتگ.

٤ په تيتوسا که مني و آيئ ايمان يک انت و ايمانئ هسابا مني هگيگين چک انت.

ترا چه هداين پت و مئ رگينوکين ايسا مسيهئ نيمگا رهمت و ايمني سر بات.

په تيتوسا پولسئ پرمان

٥ من ترا پميشکا گريتئ جزيرها ناديئت و شتان که تنو ناسرجمين کاران بگيشينئ و هر شهرا گماش گچين بکنئ و کاران آياني دستا بدئيئ، هما پئما که من ترا هکم داتگات. ٦ گماش بايد انت انچينئ بيت که آيا مردمانی ملامت پر مبيت، گوئن وتي جنا وپادار ببيت، آيئ چک باورمند ببت و چشين کارے مکننت که گسے آياني سرا سرکشي و ناپرمانئ بهتامے جت بکنت. ٧ کليسائے کماشا هداي لوگئ زمه گوئن انت، پميشکا بايد انت آيا مردمانی ملامت پر مبيت، گروناک مبيت، دمانا زهر مگيپت، شرابيے مبيت، شدتيين مردمے مبيت و په زر و مالا لالچ و تماه مکننت. ٨ کماش بايد انت مهمان نواز ببيت، شري و نيکيا دوست بداريت، داشتی ببيت، پهريزکار، پاک و پلگار و شهم و زهدار ببيت. ٩ کماشا هما پراھتبارين تاليم که دئيگ بوتگ، بايد انت آيئ سرا مهر بوشتيت تانکه آ دگران گوئن شرين تاليم دلبدي دات بکنت و هما که

اے تالیمئے ھلاپ أنت، آیان سرپد کرت بکنت که آرد أنت. (۱۰) چیّا که سرکشین مردم و پوتار و پریبکار باز انت، هاس سُنّت کنگئے مَنّوکانی تھا. (۱۱) اے مردمانی دپ باید انت بند کنگ ببیت، چیّا که په وتی لالچ و تماها لهتین لوگا سرچما تباہ کنگا أنت. اے انچین تالیم دئیگا أنت که باید انت مدئنت.

(۱۲) اِشانی جندئے شائریا گوشتگ:

”کُریتنے مردم پُشتی دروگبند أنت،

و کشی أنت و

جاندزین لاپی أنت.“

(۱۳) اے گواهی راست انت، پمیشکا په ترندی سرپدش کن که راستین ایمانے سرا مَهر بوشنت و (۱۴) یهودیانی و تگژین کسّهان دِلگوش مکننت و چشین مردمانی هُکمان گوّش مدارنت که چه راستیا بر گشتگ أنت. (۱۵) په پاکدلین مردمان هر چیز پاک و ساپ انت، بله آ مردم که پلّیت و ناباور أنت، په آیان هر چیز ناپاک انت. آسلا، اے مردمانی پگر هم پلّیت أنت و زمیر هم. (۱۶) اے مردم گوشت که ما هدایا زانین، بله آیانی کار پیش دارنت که آییا نزاننت. چشین مردم بَزْناک أنت، ناپرمان أنت و هچ شَرّین کارئے کابل نه أنت.

شَرّین کار و کرد

(۱) هما چیزانی تالیم بدئے که گوّن راستیا همدپ أنت. (۲) مزْن اُمَرین مردینان تالیم بدئے که گران و سنگین ببنت، شَرپدار ببنت و داشتش ببیت. باید انت آیان راستین ایمان و مَهر و سَگ و برداشت ببیت.

(۳) همے دُئولا مزْن اُمَرین جنینان تالیم بدئے که شَرپدارین زندے بگوازیمنت، باپشتا هبر مکننت و شرابی مبنّت. آ باید انت شَرّین کار و کردئے درس و سبکا بدئنت. (۴) گُرا گسترین جنینان سر و سوچ کرت کنت که چوّن

وتی لوگواجه و چُگان دؤست بدارنت، (۵) چوَن داشتش بییت و پاک و پارسا
ببنت، چوَن وتی لوگئے کاران دلگوش ببنت، چوَن مهربان و وتی لوگواجهانی
پرمانبردار ببنت تانکه کس هُدائے هبر بُهتام جنگ مبییت.

(۶) همے پئیما ورنائین مردینان هم دلبُدی بدئے که داشتش بییت. (۷) تنو
هر شرّین کارا په آیان مسالے ببئے. تالیم دئیگا تچک و راست و گران و سنگین
ببئے و (۸) تئیی هبر و بئیان راست ببنت که کس آیانی تها رَدیے در گیتک
مکنت و تئیی بدواه پشل و شرمندگ ببنت و مئے هلاپا هچ بدین هبرے کرت
مکنت.

(۹) گلامان تالیم بدئے که هر کارا وتی واجهانی پرمانبردار ببنت، آیان و ش
و رزا بکننت، گوَن آیان همجوابی مکنت، (۱۰) چه آیانی مالان هچ چیز مدزنت
و شرّین امانتدار ببنت تانکه هما تالیم که مئے رگینوکین هُدائے بارئوا انت، آ
تالیم په مردمان دلگش بکننت. (۱۱) چیا که هُدائے رهمت که سجّهین مردمان
رگینت کنت، زاهر بوتگ. (۱۲-۱۳) اے رهمت مارا تالیم دنت که ما وتا چه
هُدانایرمانی و دنیایی هئوا و هئوسان دور بدارین و همے وهدا که ما وتی
مبارکین اُمیتئے انتزار و ودارا این، بزان وتی مزنین هُدا، وتی رگینوکین ایسا
مسیهئے پُرشوکتین آيگئے ودارا این، اے دنیایا په چندئے داشت و پهریزکاری
و هُداثرسی زند بگوازينین. (۱۴) ایسا مسیها وتی زند په ما ندر کرت که مارا
چه مئے سجّهین سلکاریان بمؤکیت و په وت کئومے پاک و پلگار بکنت که آبیئے
چندئیک بییت و اے کئوم په شرّین کارئے کنگا هُبیک و هُدوناک بییت.

(۱۵) اے هما چیز انت که تنو باید انت اِشانی تالیم بدئے. گوَن سَرجمین
اهتیارے آیان دلبُدی بدئے و په ترندی سرپدش کن. مئیل که مردم ترا بے ارزش
سرپد ببنت.

هُدائے رهمتے میراسدار

(۱) باورمندان یاتا پَرین که هاکم و اِهیاردارانی اِزتا بکنیت، آیانی
پرمانبردار بییت و په هر شرّین کارئے کنگا تئیار بییت. (۲) هچکسا بُهتام

مجنیت و گون مردمان اړ و کړ مکنیت، باید نرمدل بیت و گون سجهین
مردمان په بیکبری پیش بیایت.

۳) یک وهدے ما هم بے اگل و ناپرمان و گمراه بوتگین و هر پئیمین بدین
واهگ و هئا و هئوسانی گلام بوتگین. ما وتی زند بدکاری و هسدے تھا
گوازینتگ. نپرتے هکدار بوتگین و ما گون یکدومیا نپرت کرتگ.

۴) بله مئے رگینوکین هدائے مهربانی و مهر که زاهر بوت، ۵) هدایا مارا
رگینت. مارا مئے نیکین کارانی سئوبا نرگینتی، وتی رهمئے سئوبا رگینتی. آییما
مارا ششت و پاکین روھے برکتا نوکین زندے دات و اے پئیمیا مارا رگینتی. ۶)
هدایا مارا مئے رگینوکین ایسا مسیهئے برکتا، چه پاکین روها سرریچ کرت،
۷) تانکه ما که آییئے رهمتے برکتا بیگناه و بیمیار هساب بوتگین، ابدمانین
زندے آمیتے میراسدار بیین. ۸) اے گپ راست انت و من لوٹان که تئو اے
تالیمئے سرا زور بدئیئے، تانکه هما مردمان که وتی آمیت گون هدایا بستگ،
وتی دلگوشا گون شرین کاران بکننت. اے شرین هبر انت و په هرکسا پایدگمند
انت.

۹) چه بیسرین اړ و کړان و میتین سر و بن کنگان و چه دیجاک و شریتے
بارئوا جنگ و جیڑهان و تا دور بدار، چیئا که اے بیمانا و بیپاندگین گپ انت.
۱۰) انچین مردمے که باورمندانی رُما پرشت و پرؤش کاریت، یک و دو رندا
آییما هبردار کن. اگن شر نبوت، و تا چه آییما دور بدار. ۱۱) چیئا که تئو زانے که
اے گمراه و گنهکارین مردمے و وتی جندے گناهان بار انت.

گڈی هبر

۱۲) من اَرتماسا یا تیکیکاسا تئی کرا راه دئیان. انچو که کئیت، تئو جُهد
بکن که نیکوپلیسے شهر، منی کرا بیائے، چیئا که منی اراده انت که برئوان و
زمستانا همودا بگوازینان. ۱۳) وتی سجهین و سا بکن که وکیل زیناس و
اپولسا آیانی سپرا کُمک بکنے. بچار که آپه هچ چیزا مُهتاج مَنت. ۱۴) مئے
مردم باید انت در پُرنَت که چُون و تا په شرین کاران و پیک کنت تانکه دگرانی

زلورتان پوره بکننت. اے پیما مئے مردمانی زندگی بیسمَر نیت.

۱۵ اے سَجَّهین مردم که منی کَرّا اَنت، ترا سلام کَننت. هما باورمند که مارا
دوَسْت دارنت، آیان سلام کن. هُدائے رَهِمت شَمئے سَجَّهینانی سرا ساهیل بات.